

Teremtsenek rendet az aggteleki cseppkőbarlangban

Miskolcraól kapjuk a következő sorokat:

Igen tisztelt Szerkesztő Ur! Nagymagyarország természeti kincsei között is egyike volt a legnevezetesebbeknek az aggteleki cseppkőbarlang. Ez az európai, sőt világhírű szépség. Ott húzódik a trianoni határ kétszáz méternyire a barlang bejárájától.

A mult századvégi ásátások az őskor emberének temetőjét vetették napfényre.

Érdekes nyomokra akadtak, melyek egész falvak bemeneküléséről beszélnek. Székérszéknyomok, lócsontvázak, középkori tűzhelyek és szerszámok egész tömege került elő a titokzatos földmelyéből. A mult század elején kezdődött meg a barlang igazi „pályafutása”. Vass Imre megyei mérnök lehatolt a barlang legtitokzatosabb és legtávolabbi részeibe s 1825-ben egy nagy szárazságban megapadt barlangi patak vizén egy odalenti összetákoltt csónakon át tudott haladni a boltozat alatti és felfedezte a ma világhírű, pompás, 9 km hosszú barlangot. Így a világ leghosszabb, legnagyobb és legszebb cseppkőbarlangjává lett az aggteleki barlang. Méltán megérdemelte, hogy a másik végéről új lejáratot kapjon. Ezt a kilencvenes években Münnich Kálmán végezte el. Évtizedekig használták s még ma is üzemben van ez a lejáró, ahol tizenöt méternyi mélységbe kell leereszkedni lépcsőkön.

Vass Imre leírásain elindulva, 1921-ben Kaffka Péter felfedezte a barlangnak azt a szakaszát, mely megközelíti a felszínt. A fúráságos Münnich-féle lejárót kiküszöbölték és egy vízszintes lejárót furtak. Hadik János gróf és Puky Endre képviselők tették kivihetővé, hogy Kaffka Péter a saját felmérései után megépítse ezt a bejárárt. Ma ez a vízszintes bejáró már üzemben van.

Az új bejárárt Jósvalf község mellett nyitották meg, gyönyörű vidéken, ahol a hegyből kiömlő patak még ott az erdő közepén villanytelepet hajt. Aggtelek viszont sivár, kopasz, víztelen karsztvidék, a vasut háromszor olyan messze van hozzá, mint az új bejáróhoz. Ezért féltékenyek az Aggtelek Jósvalf-
főre.

A hegy két ellentétes oldalán levő bejáró két kézben van. Az új bejáró a Magyarországi Kárpát-Egyesület központjává, az aggteleki pedig ugyanezen egyesület gömöri osztályává. Ez nem akadályozza meg azonban, hogy harcban álljon egymással a két tulajdonos, mert ma itt is, ott is külön vezetőség külön beléptidíjakat szed. A központnak már megvan a pénze, hogy villannyal világítsa a barlangot, fokozatosan, a jósvalfi új bejárótól Aggtelek felé, de a villanszerelvényeket az aggtelekiek leverik, mert féltékenyek. Mindezekhez még hozzájárul, hogy a hegy felett húzódik Gömör és Abauj vármegye határa. Mi sem természetesebb, mint hogy mindegyik megye a maga területén szeretné az állami támogatást felhasználni utépitésre, elektromos távvezetékre, szállóra és egyéb hasznos dolgokra. Igyekeznek tehát egymást elgáncsolni.

Most aztán ki is tört a botrány. Megjöttek a székesfehérvári reáliskola kirándulói és az új bejárón át bemenne a barlangba, kellemtelen kalandba sodródtak. Mikor a barlangban a megyehatárhoz értek, fegyveres emberek állták el utjukat s kénytelenek voltak visszavonulni. Aggtelek fegyveresei tartóztatták fel őket. Ezt a miskolci Idegenforgalmi Hivatal jelenti.

Nem ismerjük a megyei, egyesületi és falusi erőket és a harcok részleteit, nem kívánunk bíraskodni, de igenis követeljük, hogy az állam ne engedje ezt a közkinccset apró féltékenységek, egyéni érdekek intrikájában tönkremenni. Sajátítsa ki az állam a barlang tulajdonjogát, ha kell, oszlassa föl az egyesületeket. Ott van a földmivelésügyi tárca keretében felállítva a természetvédelmi osztály, fizetett munkaerőkkel. Állítson a részeges, csak magyarul és badarságokat beszélő vezetők helyébe művelt, németül tudó erdészeket. Egy erdőmérnök szentelje egész munkásságát a barlang gondozására.

A költségvetés minden megterhelése nélkül megteremtheti az állam ezt a kulturát, mert az aggteleki barlangnak tavaly minden nagyobb propaganda nélkül 8000 látogatója volt. Ezeknek a beléptidíja elég ahhoz, hogy a villanyvilágítást az új bejárótól évről-évre fokozatosan végigvezesse a barlangon. A szállodákat és menházakat pedig építsék meg a volt tulajdonosok, a turista-egyesületek s ez sokkal közelebb fekszik igazi céljaikhoz. Meg kell teremteni azt az aggteleki barlangot, ahol nem gyertyavilágnál botorkál részeg vezetővel a látogató, félve a másik falu támadásaitól, hanem lát, élvez, gyönyörködik. Tisztelettel: K. J.